

# Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — Թիվ տասնմեկ

Թիվ տասնմեկ

Jeff Pippenger

2026-05-21

Հովել գրքը, թերևս, Սուրբ Գրություններում վերջին անձրևի ամենատղալի հայտնությունն է, և Հովելը բացվում է՝ նախ անդրադառնալով հավատորացության այն չորս սերունդներին, որոնք իրագործվել են Լաոդիկեացի Յոթներորդ Օրվա Ադվենտիստ եկեղեցու կողմից: Հովելի սկզբնական համարներում ներկայացված աճող կործանման այդ չորս սերունդները համընկնում են Եզեկիելի ութներորդ գլխի չորս աճող պոթությունների հետ: 1863-ից մինչև 1888 թվականը ներկայացնում է առաջին սերունդը, և այն ներկայացնում է միլլերիտների հիմնարար պատգամի մերժումը, ինչպես այն ներկայացված է 1843 և 1850 թվականների ռահվիրայական աղյուսակների վրա, ներկայացված է Ամբակումի երկրորդ գլխում, և խորհրդանշում է ուխտը, ինչպես այն ներկայացված է Տասը պատվիրանների երկու տախտակներում:

1888-ից մինչև 1919 թվականը ներկայացնում է այն սերունդը, որը մերժեց հավատով արդարության փորձառությունը, որը ծնում է այնպիսի փորձառություն, որ ներկայացված է Ֆիլադելֆիայի եկեղեցով: Առաջին սերնդում ապստամբությունը կենտրոնացած էր դեկավարության աշխատանքի դեմ, որը ներկայացված էր Վիլյամ Միլլերով, իսկ 1888 թվականի երկրորդ սերնդում ապստամբեցին Մարգարեության Հոգու առաջնորդության դեմ: 1919 թվականի երրորդ սերունդը սկսվեց Վիլյամ Ուորեն Պրեսբոթի «The Doctrine of Christ» գրքով և ավարտվեց 1957 թվականին «Questions on Doctrine» գրքով: Այդ երրորդ սերունդը աշխարհի հետ փոխզիջման սերունդն էր, երբ ադվենտիզմը ձգտում էր ձեռք բերել Ամերիկյան բժշկական ասոցիացիայի բժշկական գործելակերպերի հավատարմագրումը և իրենց քուլեջների հավատարմագրումը՝ ուրացյալ բողոքականության և Հռոմեական կաթոլիկության ակադեմիական գիտնականների կողմից:

Երրորդ սերնդում էլեն Ուայթի գրչից բխած կրթական խորհուրդը մերժվեց և փոխարինվեց աշխարհի կեղծ կրթական գործելակերպերով, ինչպես ներկայացված են Հունաստանի կրթական փիլիսոփայությամբ: Հունական կրթությունը ներկայացվում է Աթենաս աստվածուհու միջոցով, որի պատկերը պաշտամունքով տեղադրված է Թենեսի նահանգի Նեշվիլ քաղաքում գտնվող Պարթենոնի կրկնօրինակ տաճարում:

Ճշմարիտ կրթությունը Սուրբ Գրքում օրինակված է մարգարե Եղիսեի հետ կապված մարգարեների դպրոցներով: Մ.թ.ա. 167 թվականի Մակաբայական ապստամբությունը և այնուհետև մինչև մ.թ. 70 թվականին Երուսաղեմի կործանումը, մեծ մասամբ բողոք էր հունական կրթության ներթափանցումների դեմ հին բառացի փառավոր երկրի մշակույթի և ազգի մեջ: Մակաբայեցիների բողոքը ապստամբություն էր հունական

ազդեցության դեմ ամեն մակարդակի վրա, սակայն Հունաստանի կրթական ազդեցությունն այնքան համատարած էր Մակաբայական նախանձախնդիրների պատմության և դրդապատճառների մեջ, որ այն չի կարող առանձնացվել այն իրողությունից, որ հունական կրթությունը, թերևս, ամենախոշոր գործոնն էր, որ կապված էր հրեաների կողմից Հիսուս Քրիստոսին որպես իրենց Մեսիա մերժելու հետ: Գրքեր են գրվել, որոնք մատնանշում են հունական կրթության բացասական ազդեցությունը հրեաների վրա և կեղծ կրթության ներդրումը Քրիստոսի հրեական մերժման ու խաչելության մեջ:

Մակաբայեցիների ապստամբությունը համընկնում է 1776 թվականի ապստամբության հետ արդի հոգևոր փառավոր երկրում: Ներկայումս Միացյալ Նահանգներում կան ավելի քան 4,000 գրանցված համալսարաններ, որոնք հիմնված են հունական և ճիզվիտական կրթական գործելակերպի փիլիսոփայության վրա: Անցած տասը և ավելի տարիների անարխիան ու անօրինությունն ուղղակիորեն կարելի է հետագծել Միացյալ Նահանգների այսպես կոչված կրթական կենտրոններին, որոնք տասնամյակներ շարունակ գաղափարական ներշնչմամբ դաստիարակել են ուսանողներին, որոնք արդեն իսկ լրատվամիջոցների և զվարճանքի աղբյուրների միջոցով պայմանավորված էին ընդունելու գլոբալիստական փիլիսոփայությունները, որոնք բխում են Ֆրանսիական հեղափոխության ժամանակաշրջանի սատանայական փիլիսոփայություններից: Այսօրվա համալսարանների ուսանողները դեռևս նախքան սպիտակամորթների, քրիստոնյաների և ճշմարիտ ամերիկյան պատմության դեմ ուղղված կրթական կենտրոններ մուտք գործելը արդեն պայմանավորված էին ընդունելու Սողոմոն և Գոմորոմ ներկայացվող կենսակերպը: Այսօր Միացյալ Նահանգների այն քաղաքացին, որը ցանկանում է հասկանալ արդարադատության մշտական երկաստիճան համակարգը, որը իրականացնում է այն, որ արդարությունն ու ճշմարտությունը փողոցներում գետնին են տապալվում, ինչպես նշված է Աստվածաշնչում և Մարգարեության Հոգում, պետք է հասկանա, որ ներկա հանգամանքները ծնունդ են առնում կանխամտածված կերպով նախագծված հարձակումից, որը գաղափարական ներշնչմամբ սերմանվում է կյանքի ամենավաղ տարիներից՝ այնպիսի կրթական համակարգի միջոցով, որը նախատեսված է մարդկությանը էլիտար գլոբալիստների՝ վիշապական իշխանության վերահսկողության տակ բերելու համար:

Էլեն Ուայթի գրվածքներում կան հինգ գլխավոր թեմաներ՝ կրթություն, առողջապահական բարենորոգում, քրիստոնեական կյանք, Մեծ պայքարի թեման և գործնական աստվածապաշտություն: Կրթությունը Մարգարեության Հոգու հինգ գլխավոր թեմաներից մեկն է, և Էլեն Ուայթը նույնքան աստվածաշնչյան մարգարե էր, որքան Աստծո Խոսքում նշված յուրաքանչյուր մարգարե: Ի թիվս այլ բաների, սա նշանակում է, որ նրա կյանքը օրինակ է և այն հարյուր քառասունչորս հազարի համար: Նախքան որևէ մեկը կմտածի, թե միայն Քրիստոսը պետք է լինի մեր օրինակը, Պողոսը հայտարարում է.

Թեպետև դուք Քրիստոսում տասը հազար դաստիարակներ ունեք, սակայն շատ հայրեր չունեք, որովհետև ես Քրիստոս Հիսուսով ավետարանի միջոցով ձեզ ծնեցի: Ուստի աղաչում եմ ձեզ՝ իմ նմանակները եղեք: Ա Կորնթացիս 4:15, 16:

Մարգարե Ելեն Ուայթը օրինակ է: Միայն մեկ անգամ Ելեն Ուայթը ընդունեց վարչության անդամի դերը, և այդ անգամը կապված էր մի քուլեջի հիմնադրման հետ, որը ընդունում էր ճշմարիտ կրթության սկզբունքները, ինչպես դրանք ներկայացված էին որպես նրա ծառայության հինգ գլխավոր թեմաներից մեկը: Այդ քուլեջը, որը գտնվում է Թեննեսի նահանգի Մեդիսոն քաղաքում, տեղակայված է Թեննեսի նահանգի Նեշվիլ քաղաքի մետրոպոլիտեն շրջանի սահմաններում: Նա ոչ միայն համաձայնեց լինել Մեդիսոն քուլեջի հիմնադիր վարչության անդամը 1904 թվականից մինչև իր մահից մեկ տարի առաջ՝ 1915 թվականը, այլև վճռորոշ դեր ունեցավ այն հողի ընտրության մեջ, որի վրա հաստատվեց քուլեջը: Նեշվիլը հունական կրթական համակարգի կենտրոնն է, որը Մակաբայեցիների պատմության մեջ օգնեց կանխելու, որ հրեաներն ընդունեն իրենց Մեսիային, և նրանք նախապատկերում են մեր այժմյան ժամանակների ուխտադրուժ բողոքականությունը: Մակաբայեցիների գիծը՝ հաստատապես ներկայացված է քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմության մեջ՝ ներկայացնելով ուխտադրուժ բողոքականությունը, որն այժմ լիովին ներշնչվել է հունական կրթության հենց նույն թեև արդիականացված տարբերակով, կործանարար պտուղներով:

Ադվենտիզմի երրորդ սերնդի ընթացքում այն ղեկավարությունը, որը 1888 թվականին մերժել էր Մարգարեության Հոգին, ընտրեց իր կրթական համակարգը հանձնել աշխարհի հավատարմագրման կառուցակարգին: Նաշվիլը ներկայացնում է թե՛ ճշմարիտ, թե՛ կեղծ կրթության խորհրդանշական կենտրոնը: Մարգարեն ընտրեց նույն քաղաքը, որն աշխարհն ընտրեց՝ հունական կրթությունը հավերժացնելու համար: Ճշմարիտ կրթությունը Քույր Ուայթի մյուս չորս հիմնական թեմաների՝ առողջապահական բարեփոխման, գործնական աստվածապաշտության, քրիստոնեական կյանքի և հատկապես Մեծ Պայքարի թեմայի, հիմնարար հիմքն է:

Հիսուսը միշտ վերջը ներկայացնում է սկզբի միջոցով, և Եդեմի պարտեզում եղած փորձությունը պատկերում է այն փորձությունը, որի առաջ այժմ կանգնած է աշխարհը: Վերջի փորձությունը նույնն է, ինչ յուրաքանչյուր աստվածաշնչյան փորձություն, որովհետև Աստված երբեք չի փոխվում: Աստվածաշնչյան փորձությունը եռաստիճան փորձարկման ընթացք է, որը փորձարկման ավարտին առաջ է բերում երկու դասեր, որոնք այդ ժամանակ էլ հայտնվում են: Առաջին հրեշտակը այդ երեք քայլերը ներկայացնում է որպես՝ Աստծուց վախենալը, Նրան փառք տալը, որովհետև դատաստանի քննաքարի փորձության ժամը եկել է: Առաջին քայլը բարու և չարի գիտության ծառից չուտելու պատվիրանն էր: Չունենալով անհրաժեշտ աստվածավախությունը՝ Եվան չդիմացավ ծառի փորձությանը և կերավ այն պտուղը, որը ներկայացված էր որպես թե՛ բարի, թե՛ չար: Ադամի աստվածավախությունն էլ նրան չհետ պահեց ծառի ապստամբության մեջ մտնելուց, և դատաստան եկավ նրանց երկուսի վրա էլ, քանի որ նրանք դրսևորեցին մի կյանք՝ առանց Աստվածության

մշտնջենական ներկայության:

Վերջին օրերի փորձությունը սկսվում է մի նախագգուշացմամբ՝ ուտել այն գիտության աճը, որ կնիքից բացված է Հիսուս Քրիստոսի հայտնության մեջ՝ անմիջապես նախքան մարդկության փորձաշրջանի ավարտին հասնելը: Թե՛ ադվենտիզմի ներսում, թե՛ ադվենտիզմից դուրս գտնվողների համար փորձությունը հիմնված է այն «գիտության» աճի ընդունման կամ մերժման վրա, որ բացվում է կնիքից մեր ժամանակում:

Գիտության այդ փորձությունը ներկայացված է պարտեզի փորձության ծառով, որը ներկայացնում է բարու կամ չարի գիտությունը: Ճշմարիտ կրթությունը տեղակայվեց և խորհրդանշվեց Նեշվիլում, Թենեսի, 1904 թվականին, իսկ կեղծ կրթությունը տեղակայվեց և խորհրդանշվեց Նեշվիլում 1897 թվականին, ապա 1920 թվականին վերակառուցվեց որպես մշտական կառույց: Մարգարեուհու կյանքի ընթացքում ճշմարիտ կրթությունը հաստատվեց Նեշվիլում, այն ժամանակ, երբ կեղծ կրթությունն էլ էր հաստատվում: Նրա մահից հետո՝ 1915 թվականին, կեղծ կրթությունը վերականգնվեց Պարթենոնի տաճարի երկրորդ և մշտական կառուցմամբ, իսկ ճշմարիտ կրթությունը մերժվեց աշխարհի հետ փոխզիջման միջոցով՝ Լաոդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու ղեկավարության կողմից:

Նեշվիլի «Հարավի Աթենք» մականունը ազդեց 1897 թվականի Հարյուրամյակի ցուցահանդեսի կենտրոնական շինություն ընտրելու վրա: Ցուցահանդեսի մի շարք շինություններ հիմնված էին հին բնօրինակների վրա: Սակայն Պարթենոնը միակն էր, որ ճշգրիտ վերարտադրություն էր: Այսօրվա Թենեսի նահանգի Նեշվիլը հայտնի է իր երաժշտությամբ, սակայն մինչ Ջոնի Բեշի թանգարանի գոյությունը, Նեշվիլը հայտնի էր իր կրթությամբ, ոչ թե երգեցողությամբ:

1850-ականներին Նեշվիլն արդեն իսկ վաստակել էր «Հարավի Աթենք» մականունը՝ հիմնելով բազմաթիվ բարձրագույն ուսումնական հաստատություններ. այն ամերիկյան հարավի առաջին քաղաքն էր, որ հաստատեց հանրային դպրոցական համակարգ: Դարի ավարտին Նեշվիլում իրենց դռները պիտի բացեին Ֆիսկի համալսարանը, Սուրբ Կեկիլիա ակադեմիան, Մոնտգոմերի Բեյլի ակադեմիան, Մեհարրի բժշկական քոլեջը, Բելմոնտ համալսարանը և Վանդերբիլտի համալսարանը: Այդ ժամանակ Նեշվիլը հայտնի էր որպես հարավի առավել նրբաճաշակ և կրթված քաղաքներից մեկը՝ լի հարստությամբ և մշակույթով:

Անօրենության խորհուրդը ներշնչված Խոսքում և՛ գոյական է, և՛ բայ: Ներշնչանքը որպես անօրենության խորհուրդ նույնացնում է Սատանային և պապին, որին Քույր Ուայթը կոչում է Սատանայի «աջ ձեռքի մարդ»: Սակայն «անօրենության խորհուրդը» նաև նկարագրում է ճշմարտության և մոլորության խառնուրդը: Հովելի մերժապաշտության չորս սերունդները համապատասխանում են Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորս աստիճանաբար սաստկացող պղծություններին: Այդ երկու վկաները համապատասխանում են Հայտնության առաջին չորս եկեղեցիներին, և երրորդ եկեղեցին ներկայացվում է Կոստանդինի՝ քրիստոնեության և հեթանոսության միավորմամբ արտահայտված փոխզիջմամբ: Այդ առաջին չորս եկեղեցիները համապատասխանում են հին Իսրայելի պատմությանը, որը խորհրդանշում է

Ժամանակակից Իսրայելի պատմությունը:

Հին Իսրայելի երրորդ սերնդում Իսրայելի թագավորները դաշինքներ կազմեցին այն այլ ազգերի հետ, որոնց երբեք չպետք է դաշինքի մեջ բերեին Աստծո ժողովրդի հետ: Հայտնության գրքում ներկայացված հին բառացի Իսրայելի և քրիստոնեական եկեղեցու զուգահեռը մարգարեական մի թեմա է, որ հստակորեն ներկայացված է «Ամբակումի աղյուսակները» վերնագրված ուսումնասիրության մեջ: Հովելը Աստծո ընտրյալ ուխտի ժողովուրդ լինելուց «կտրված» չորրորդ և վերջին սերունդը նույնացնում է Եզեկիելի չորս սաստկացող պոթությունների մեջ արեգակին երկրպագությամբ խոնարհվող քսանհինգ ծերերի հետ: Այդ չորրորդ սերունդը, որտեղ Լառդիկեական Յոթներորդ-օրյա աղվենտիզմը կտրվում է, մինչ նրանք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ խոնարհվում են արեգակին, համընկնում է Թյատիրայի չորրորդ եկեղեցու հետ, որը խորհրդանշում է պապության իշխանությունը՝ լինի 538 թվականին, թե շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Պերգամոսի երրորդ եկեղեցին ներկայացնում է «փոխզիջումը»՝ լինի հին Իսրայելի՝ հեթանոսական թագավորությունների հետ դաշնակցելը, թե Կոստանդինի՝ հեթանոսությունը քրիստոնեության հետ միավորելը, և այդ երկու վկաները վերաբերում են Հայտնություն տասներեքի երկրի գագանի երրորդ սերնդին:

Միացյալ Նահանգների չորս սերունդները, որոնք, ի թիվս այլ ճշմարտությունների, նախապատկերված էին Եզիպտոսով՝ 400/430 տարվա ստրկության ընթացքում, որն ավարտվեց Կարմիր ծովի ջրերում փարավոնի խորտակվելով: Այդ ջրերը նշանավորեցին այն ազգի վախճանը, որը պետք է դատաստանի ենթարկվեր, երբ Աստված մարգարե Մովսեսի միջոցով հին Իսրայելի համար ազատագրություն իրականացրեց: Միացյալ Նահանգները դատաստանի են ենթարկվում այն ժամանակահատվածում, երբ դատաստանը եզրափակվում է Աստծո եկեղեցու վրա, ուստի պետք է նկատի առնել, որ այն ջուրը, որը վերջ դրեց փարավոնի կյանքին, փարավոնի վրա բերվեց արևելյան քամու արձակմամբ, որը ջրերը տեղում էր պահում, մինչ Աստված ազատագրում էր Իր ընտրյալ ժողովրդին: Արևելյան քամին երրորդ վայն է, որ հարվածում է կիրակնօրյա օրենքին, երբ վրա է հասնում Հայտնություն տասնմեկի երկրաշարժը:

Երկրի գագանի չորրորդ և վերջնական սերնդին նախորդող սերունդը իր լրումն է գտնում թե՛ Հանրապետական, թե՛ Բողոքական եղջյուրների վրա: Հանրապետական եղջյուրի փոխզիջումը, որ կատարվեց նրա երրորդ սերնդում, տեղի ունեցավ առաջին համաշխարհային պատերազմի շուրջ եղած ժամանակահատվածում, և այն նշանավորեց Միացյալ Նահանգների կողմից իր տնտեսական կառուցվածքը Դաշնային պահուստի գլոբալիստներին հանձնելը: Նույն այդ ժամանակահատվածում Լառդիկեական Յոթներորդ օրվա աղվենտիզմը ձգտեց, որ իր բժշկական և կրթական աշխատանքը «հավատարմագրվի» աշխարհիկ կրթության և բժշկության չափանիշներով: Որպես բայ՝ «անօրենության խորհուրդը» ներկայացնում է Կոստանդինի և հին Իսրայելի թագավորների փոխզիջումը աշխարհի գործությունների հետ: Ոգեշնչմամբ այդ փոխզիջումը նկարագրելու համար գործածված բառն է «ամալգամացիա», ինչպես այն սահմանվում էր Էլեն Ուայթի ժամանակի բառարանում.

«խառնել կամ միավորել ամալգամի մեջ, միաձուլել»: Բարու և չարի գիտության ծառը ամալգամացիայի ծառն է, փոխզիջման ծառը: «Վերջին հզոր հակամարտությունը» կիրականորյա օրենքի ճգնաժամն է, և Սատանայի պատրաստությունն այդ ճգնաժամի համար «անօրենության խորհուրդն» է, որը մարդկային իմաստությունը միախառնում է Աստվածային հայտնության հետ:

«Սատանան եռանդագին պատրաստում է իր ծրագրերը վերջին հզոր հակամարտության համար, երբ բոլորը կողմ կբռնեն....»

«Լսեցե՛ք ձայներին, նկատեցե՛ք այն զորությունները, որ տիրում են աշխարհում: Արդյո՞ք կա աղոթքի որևէ ձայն: Տեսնո՞ւմ եք որևէ նշան, որ Աստված ճանաչված է: Կան քահանաներ, շատ-շատ. բայց նրանք իրենց ոտքերի տակ տրորում են Եհովայի օրենքը: Նրանց հանդերձները պղծված են հոգիների արյունով: Բազմությունները զոհ են մատուցում դներին: Նայեցե՛ք, դուք, որ երկմտում եք հնազանդության և անհնազանդության միջև: Երևակայությամբ նայեցե՛ք սատանայի զոհասեղանի մոտ երկրպագող անթիվ բազմություններին: Լսեցե՛ք երաժշտությանը, այն լեզվին, որ կոչվում է բարձրագույն կրթություն: Բայց ի՞նչ է Աստված այն հայտարարում.— Անօրենության խորհուրդը»: Pamphlets, 004, 11.

Վերջին հակամարտության ժամանակ, երբ «բոլորը կողմ կընտրեն», Եդեմի պարտեզի փորձությունը կրկնվում է: Այն փորձությունը, որ սկզբում սահմանափակված էր պարտեզի մեջտեղում գտնվող մի ծառով, վերջում կրկնվում է ամբողջ աշխարհում: Սատանայի գործը վերջին ճակատամարտից առաջ «անօրենության խորհուրդն» է, որը սահմանվում է որպես «բարձրագույն կրթություն»: «Բարձրագույն կրթության» խորհրդանիշը երկրի գագանի երկրում գտնվում է Թենեսի նահանգի Նեշվիլում՝ «Հարավի Աթենքում», որտեղ գտնվում է Պարթենոնի տաճարը՝ հակադրվելով այն ճշմարիտ կրթությանը, որ ժամանակին Նեշվիլում ներկայացված էր Մեդիսոն քոլեջի միջոցով: Ներշնչումից վերցված հետևյալ հայտարարությունը բերվում է իր ամբողջությամբ այս հոդվածի վերջում, սակայն այս պահին հարկ է ուշադրության առնել մի քանի կետեր:

«Բոլորին անհրաժեշտ է իմաստություն, որպեսզի զգուշորեն քննելով բացահայտեն անօրենության խորհուրդը, որն այս երկրի պատմության ավարտական ընթացքի մեջ այդքան մեծ տեղ է զբաղեցնում....»

«Չկա միջին ուղի դեպի վերականգնված Դրախտը: Մարդուն այս վերջին օրերի համար տրված պատգամը չէ, որ միախառնվի մարդկային հնարամտության հետ....»

«Նրանք, որոնց Աստված բարձրացրել է վստահության բարձր պաշտոնների, կարող են երես թեքել երկնքի լույսից դեպի մարդկային իմաստությունը.... Բոլոր նրանք, ովքեր կցանկանան ունենալ այնպիսի բնավորություն, որը նրանց կդարձնի Աստծու հետ համագործակից աշխատողներ և արժանացնի Աստծու հավանությանը, պետք է առանձնանան Աստծու թշնամիներից և պահպանեն այն ճշմարտությունը, որ Քրիստոսը տվեց Հովհաննեսին՝ աշխարհին տալու համար»: Manuscript Releases, հատոր 18, 30–36:

«Ամենը», ովքեր կարիք ունեն «իմաստության», ներկայացնում է բոլոր նրանց, ովքեր ներմուծվում են փորձության մի գործընթացի մեջ, որը ի վերջո առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս: «Իմաստունները» նրանք են, ովքեր ձեռք են բերում անհրաժեշտ «իմաստությունը»: Փորձության գործընթացը սկսվում է այն ժամանակ, երբ Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը ապակնքվում է՝ մարդկային փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Այդ ապակնքումը սկիզբ է դնում «գիտության աճին»: Նրանք, ովքեր բախվում են Հիսուս Քրիստոսի հայտնության հետ կապված փորձությանը, ձեռք կբերեն մարգարեական գիտության «յուղը», որը նախատեսված է առաջնորդելու, նախապատրաստելու և սրբագործելու՝ կիրականորյա օրենքի ժամանակ արևելյան քամու գալուստից առաջ: «Բարիի և չարի գիտության ծառը» այն կեղծ Երկնքի Հացի խորհրդանիշն է, որը պետք է ուսովի կամ մերժվի:

Գալիլեայում, Կափառնայումի ժողովարանում, մի դեպքի ժամանակ Հիսուսը Իր ծառայության ողջ ընթացքում ավելի շատ հետևորդներ կորցրեց, քան որևէ այլ ժամանակ: Այնտեղ փորձությունն այն էր, թե Քրիստոսի մարգարեական խոսքերը բառացի՝ էին, թե՞ հոգևոր, և նրանք, ովքեր չհաղթահարեցին այդ փորձությունը, չհաղթահարեցին այն, որովհետև մոռացել էին, որ մարդը պետք է ապրի Աստծու բերանից դուրս եկող յուրաքանչյուր խոսքով: Քրիստոսը հստակորեն հայտարարել էր, որ Ինքն այն Հացն է, որ իջել է երկնքից, և նրանք, ովքեր չհաղթահարեցին այդ փորձությունը, ճշմարտությունը խառնել էին մարդկային իմաստության հետ, որը ներկայացված էր հույներով:

Մինչ Եվան սկսեց պարտեզի անկումը, Քրիստոսն արդեն հրահանգել էր թե՛ Ադամին, թե՛ Եվային՝ չմասնակցել բարիի և չարի գիտության ծառի պտղից: Հավիտենական ավետարանի երեք քայլերից առաջինը Աստծու երկյուղն է:

«Թող միտքը ըմբռնի հայտնության ապշեցուցիչ ճշմարտությունները, և այն երբեք չի բավարարվի իր ուժերը գործադրելով չնչին նյութերի վրա. այն զգվանքով կդառնա այն անարժեք գրականությունից և դատարկ զվարճություններից, որոնք այսօր բարոյապես ապականում են երիտասարդությանը: Նրանք, ովքեր հաղորդակցվել են Աստվածաշնչի բանաստեղծների և իմաստունների հետ, և ում հոգիները հուզվել են հավատի հերոսների փառավոր գործերով, մտքի հարուստ դաշտերից դուրս կգան սրտով շատ ավելի մաքուր և մտքով ավելի վեհացած, քան եթե զբաղված լինեին ամենահայտնի աշխարհիկ հեղինակներին ուսումնասիրելով, կամ աշխարհիս Փարավոնների, Հերովդեսների և Կեսարների գործերը դիտարկելով ու փառաբանելով:»

«Երիտասարդության գործությունները մեծամասամբ քնած վիճակում են, որովհետև նրանք Աստծո երկյուղը չեն դարձնում իմաստության սկիզբը: Տերը Դանիելին տվեց իմաստություն և գիտություն, որովհետև նա թույլ չէր տալիս, որ որևէ ազդեցություն ներգործեր իր վրա, որը կխոչընդոտեր իր կրոնական սկզբունքներին: Պատճառը, թե ինչու մենք այնքան սակավ ունենք մտավոր կարողությամբ, կայունությամբ և հաստատուն արժանիքով օժտված մարդիկ, այն է, որ նրանք կարծում են մեծություն գտնել՝ կտրվելով Երկնքից»: Messages to Young People, 255, 256.

Եվան կորցրեց իր «Աստծու վախը»: Նա պետք է դողար Աստծու խոսքերի առաջ, ինչը հարյուր քառասունչորս հազարների հատկանիշներից է: Աստծու վախը երեք փորձություններից առաջինն է, և այն սկսվում է այն ժամանակ, երբ մարգարեական Խոսքը բացակնքվում է՝ ի վերջո առաջ բերելով իմաստունների մի դաս և հիմարների մի դաս: Նրանց համար, ովքեր նախատեսված են իմաստուն լինելու, սկիզբը Աստծու Խոսքի առաջ դողալն է: Եվան այսպես չվարվեց, և երբ նա բախվեց փորձության գործընթացի երկրորդ քայլին, նա անկարող եղավ փառք տալ Աստծուն, ապա բախվեց դատաստանի ժամին, երբ դրսևորեց Լաոդիկիայի մերկությունը:

«Բոլոր նրանք, ովքեր ցանկանում են կատարելության հասնել քրիստոնեական բնավորությունը, պետք է կրեն Քրիստոսի լուծը: Եթե նրանք ուզում են Քրիստոս Հիսուսով երկնային տեղերում նստել միասին, ապա պետք է այս երկրի վրա լինելով՝ սովորեն Նրանից: Քրիստոսն Իրեն չհաճեցրեց: Նրա ամբողջ կյանքը մաքուր, անշահախնդիր բարեգործության զարգացումն էր: Նա ընդունեց մարդկային բնությունը՝ ցույց տալու համար ընկած աշխարհին, սատանային և նրա ժողովարանին, երկնքի տիեզերքին, չընկած աշխարհներին, որ մարդկային բնությունը, միավորված Իր աստվածային բնության հետ, կարող է ամբողջապես հնազանդ դառնալ Աստծո օրենքին: Բոլորն էլ պետք է հարցնեն. «Ի՞նչ պետք է անեմ, որպեսզի փրկվեմ»: Աստված պահանջում է խոնարհ, փշրված սրտեր, որոնք դողում են Նրա խոսքից: Միայն աստվածային սեղանից կարող ենք ստանալ երկնային ջահը, որը, երբ ընդունվի, մեզ լիովին կցուցադրի մեր անգործությունը և մեզ կհայտնի Քրիստոսի արժանապատվությունն ու փառքը: Երբ սա տեսնվի, Աստված մեզ դնում է Սուրբ Հոգու առաջնորդության ներքո, և այն մեզ կառաջնորդի դեպի ամեն ճշմարտություն»: Bible Echo, July 20, 1896.

Ճշմարտության և մոլորության միախառնումը սատանայի գործն է, որը նույնացվում է անօրենության խորհրդի հետ: Քննական դատաստանի վերջին շարժումներում ողջ մարդկության փոխզիջումը մարմնավորված է Նեշվիլում, Թենեսի նահանգում գտնվող Պարթենոն տաճարում:

«Խոհեմ չէ մեր երիտասարդներին ուղարկել համալսարաններ, որտեղ նրանք իրենց ժամանակը նվիրում են հունարեն և լատիներեն գիտելիք ձեռք բերելուն, մինչդեռ նրանց միտքն ու սիրտը լցվում են այն անհավատ հեղինակների տրամադրություններով, որոնց նրանք ուսումնասիրում են՝ այս լեզուներին տիրապետելու համար: Նրանք ձեռք են բերում մի գիտելիք, որ ամեննին անհրաժեշտ չէ և չի ներդաշնակում Մեծ Ուսուցչի դասերին: Մովորաբար այս կերպ կրթվածները մեծ ինքնագնահատություն ունեն: Նրանք կարծում են, թե հասել են բարձրագույն կրթության գագաթնակետին, և իրենց պահում են հպարտորեն, ասես այլևս աշակերտներ չեն: Նրանք ապականվում են Աստծո ծառայության համար: Այն ժամանակը, միջոցները և ուսումնառությունը, որ շատերն ծախսել են համեմատաբար անօգուտ կրթություն ձեռք բերելու համար, պետք է գործադրված լինեին այնպիսի կրթություն ստանալու համար, որը նրանց կդարձներ համակողմանիորեն զարգացած տղամարդիկ ու կանայք՝ պիտանի գործնական կյանքի համար: Այդպիսի կրթությունը նրանց համար կլիներ ամենաբարձր արժեք ունեցող»:

«Ի՞նչ են ուսանողները տանում իրենց հետ, երբ հեռանում են մեր դպրոցներից: Ո՞ւր են նրանք գնում: Ի՞նչ են նրանք պատրաստվում անել: Արդյոք նրանք այնպիսի գիտելիք ունեն՞ն, որը նրանց հնարավորություն կտա ուսուցանել ուրիշներին: Արդյոք կրթվե՞լ են, որպեսզի լինեն իմաստուն հայրեր և մայրեր: Կարո՞ղ են նրանք կանգնել ընտանիքի գլխին՝ որպես իմաստուն դաստիարակներ: Իրենց ընտանեկան կյանքում կարո՞ղ են նրանք այնպես դաստիարակել իրենց զավակներին, որ իրենցը լինի մի ընտանիք, որին Աստված կարող է հաճությամբ նայել, որովհետև այն երկնքի ընտանիքի խորհրդանիշն է: Արդյոք նրանք ստացել են միակ այն կրթությունը, որ իսկապես կարող է կոչվել «բարձրագույն կրթություն»»:

«Ի՞նչ է բարձրագույն կրթությունը: Ոչ մի կրթություն չի կարող բարձրագույն կրթություն կոչվել, եթե այն չի կրում երկնքի նմանությունը, եթե այն երիտասարդ տղամարդկանց և երիտասարդ կանանց չի առաջնորդում՝ լինել Քրիստոսանման, և նրանց պիտանի չի դարձնում՝ իրենց ընտանիքների գլուխ կանգնելու Աստծո տեղում: Եթե իր դպրոցական կյանքի ընթացքում մի երիտասարդ մարդ չի կարողացել ձեռք բերել հունարեն և լատիներեն լեզուների գիտություն և անհավատ հեղինակների գործերում պարունակվող մտքերի իմացություն, նա մեծ կորուստ չի կրել: Եթե Հիսուս Քրիստոսը այսպիսի կրթությունը էական համարեր, մի՞թե այն չէր տա իր աշակերտներին, որոնց կրթում էր՝ կատարելու մահկանացուներին երբևէ վստահված ամենամեծ գործը, աշխարհում իրեն ներկայացնելու համար: Սակայն դրա փոխարեն Նա սուրբ ճշմարտությունը հանձնեց նրանց ձեռքը, որպեսզի այն տրվի աշխարհին իր պարգույամբ:

«Լինում են ժամանակներ, երբ հունարենի և լատիներենի գիտակներ են հարկավոր: Ոմանք պետք է ուսումնասիրեն այս լեզուները: Սա լավ է: Բայց ոչ բոլորը, և ոչ շատերը, պետք է ուսումնասիրեն դրանք: Նրանք, ովքեր կարծում են, թե հունարենի և լատիներենի իմացությունը անհրաժեշտ է բարձրագույն կրթության համար, չեն կարող հեռուն տեսնել: Եվ ոչ էլ այն բանի խորհուրդների իմացությունը, ինչն աշխարհի մարդիկ գիտություն են կոչում, անհրաժեշտ է Աստծո արքայություն մուտք գործելու համար: Մատանան է, որ միտքը լցնում է սովեստությամբ և ավանդությամբ, որոնք բացառում են ճշմարիտ բարձրագույն կրթությունը և որոնք կկորչեն իրենց սերտողի հետ միասին:»

«Նրանք, ովքեր ստացել են կեղծ կրթություն, չեն նայում դեպի երկինք: Նրանք չեն կարող տեսնել Նրան, Ով է ճշմարիտ Լույսը, «որ լուսավորում է ամեն մարդու, որ գալիս է աշխարհ»: Նրանք հավիտենական իրողություններին նայում են որպես ուրվականների՝ ատումը աշխարհ կոչելով, իսկ աշխարհը՝ ատում: Շատերի մասին, ովքեր ստացել են այսպես կոչված բարձրագույն կրթություն, Աստված հայտարարում է. «Դու կշովեցիր կշեռքի վրա և պակաս գտնվեցիր»,—պակաս՝ գործնական գործունեության իմացության մեջ, պակաս՝ ժամանակը լավագույնս օգտագործելու իմացության մեջ, պակաս՝ Հիսուսի համար աշխատելու գիտության մեջ»: Review and Herald, August 17, 1897.

Նեշվիլի հրազնդերի նախագուշացումը չի վերաբերում որևէ պատահական քաղաքի. այն ուղղակի դատաստան է, որ բերվել է Յոթներորդ օրվա աղվենտիստների, Միացյալ

Նահանգների և աշխարհի վրա: Նեշվիլի հրազնդերը տարբեր նշանակություններ են ներկայացնում ադվենտիզմի զանազան խմբերի, երկրի գազանի և աշխարհի համար: Նեշվիլի հրազնդերը Աստծո դատաստանն են կեղծ կրթության վրա, որը խորհրդանշված է բարու և չարի գիտության ծառով:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Տարբեր պատկերներով Տեր Հիսուսը Հովհաննեսին ներկայացրեց այն մարդկանց ամբարիշտ բնավորությունն ու գայթակղիչ ազդեցությունը, որոնք նշանավորվել են Աստծո ժողովրդի հալածանքով: Բոլորին անհրաժեշտ է իմաստություն՝ զգուշությամբ քննելու անօրենության խորհուրդը, որն այս երկրի պատմության ավարտին այնքան մեծ տեղ է գրավում: Աշխարհի իշխող գործությունների բնակիչների գարշելի գործերի վերաբերյալ Աստծո ներկայացումը,— այն մարդկանց, որոնք միավորում են իրենց գաղտնի ընկերությունների և դաշնակցությունների մեջ՝ չպատվելով Աստծո օրենքը,— պետք է ճշմարտության լույսն ունեցող ժողովրդին հնարավորություն տա հեռու մնալ այս բոլոր չարիքներից: Աշխարհի բոլոր կեղծ կրոնավորներն ավելի ու ավելի պիտի դրսևորեն իրենց չարագործությունները, որովհետև կան միայն երկու կողմեր՝ նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները, և նրանք, որ պատերազմում են Աստծո սուրբ օրենքի դեմ:...»

«Կնոջ սերնդի և օձի միջև եղած թշնամությունը Տիրոջ կողմից հստակորեն սահմանված է: «Եվ ես թշնամություն պիտի դնեմ քո և կնոջ միջև, և քո սերնդի ու նրա սերնդի միջև. նա պիտի ջախջախի քո գլուխը, և դու պիտի խայթես նրա գարշապարը»: «Եվ Ադամին ասաց. Քանի որ լսեցիր քո կնոջ ձայնին և կերար այն ծառից, որի մասին քեզ պատվիրեցի՝ ասելով. “Դրանից չուտես”, անիծյալ է երկիրը քեզ համար. տրտմությամբ պիտի ուտես նրանից քո կյանքի բոլոր օրերին. նաև փշեր ու տատասկներ պիտի բուսցնի քեզ համար, և դու պիտի ուտես դաշտի խոտը. քո երեսի քրտինքով պիտի ուտես հաց, մինչև որ վերադառնաս հողին, որովհետև նրանից առնվեցիր. քանի որ դու հող ես, և հողին պիտի դառնաս»:

«Իր իսկ ճանապարհով ընթանալով, Մատանայի փորձություններին համահունչ գործելով և Աստծո հայտնի կամքին հակառակ վարվելով՝ մարդը զուր փորձեց բարձրացնել ու օրհնել ինքն իրեն: Այսպես նա ձեռք բերեց Աստծո պատվիրաններին անհնազանդության փորձառական գիտություն: Այսպես նա ճանաչեց բարին և չարը. այսպես նա կորցրեց իր հավատարմությունն ու նվիրվածությունը Աստծուն և չարի ու տառապանքի հեղեղադոները բացեց ամբողջ մարդկային ընտանիքի վրա: Որքա՛ն շատերն են այսօր կատարում նույն փորձը: Ե՞րբ պիտի մարդը սովորի, որ իր անվտանգության միակ միջոցը «այսպես է ասում Տերը»-ի հանդեպ լիակատար վստահության միջոցով է»:

«Մատանան ձգտում է իր իսկ հորինվածքները մարդկային մեթոդների միջոցով ներմուծել Աստծո զավակների մեջ: Նա ձգտում է ընդունվել որպես Աստված, կամ նույնիսկ Աստծուց վեր դասվել»:

«Շաբաթը շաբաթվա առաջին օրվա փոխելով՝ նա մարդկանց առաջնորդում է չհավատալու Աստծո հռչակումներին, և այսպիսով՝ իրենց ճանապարհներն ու ծրագրերը գնահատելու այնպես, որ դրանք իրենց աչքերում և իրենց խելաթյուրված դատողության մեջ չափազանց իմաստուն երևան: Մարդկային հնարամտությամբ նա մարդկանց դրդում է Աստծո հստակ արտահայտված պատվիրանները մարդկային ավանդությունից պակաս ուժ ունեցող համարելու, և այն շեղումը այն օրենքից, որ միշտ սուրբ է, արդար և բարի, աննշան բան համարելու: Նա տեսնում է, որ այսպես մարդկային գործակալություններին, որպես հնազանդ զավակներ, Աստծո հետ ներդաշնակությամբ քայլելուց արգելելով՝ կարող է խոչընդոտել Աստծո գործի իրագործումը մեր աշխարհում»:

«Բայց Սատանայի դավադրությունները մարդկային գործակալների հետ, որոնք կանգնած են պատասխանատու դիրքերում, այժմ՝ մեղքի փորձառությունը կատարված լինելուց հետո, նույնքան պետք է վախենալու և խուսափելի լինեն, որքան մեր նախաձեռնողների պարագայում էր: Բնձ հանձնարարված է ասել, որ այն մարդիկ, որոնք դրված են պատասխանատվության դիրքերում Աստծո գործի մեջ, գերազնահատել են ուրիշներին վերահսկելու իրենց իրավունքը: Այն դիրքը, որ մարդը զբաղեցնում է, չի փոխում նրա բնավորությունը: Ոմանք, կարծես, զգացել են, թե պարտավոր են նախատեսել եկեղեցիների և առողջարանների համար, և թե իրենց դատողությունը ենթակա չէ հարցականի: Թող նրանք յուրաքանչյուր քայլում սովորեն Հիսուսից: Նա պետք է լինի յուրաքանչյուր մարդու համար գլխավոր իշխանությունը:»

«Նա, Ով հաճախ եղել է մեր Ուսուցիչը, ասում է. «Որքա՛ն դժվար է մարդու համար իր Աստծու հետ խոնարհությամբ ընթանալ՝ փշրված հոգով ընդունելով Աստծու ճանապարհը և մերժելով սատանայի առաջարկները, որոնք թվում են մեծ աշխարհիկ առավելություններ ներկայացնող»: Այն ազդեցությունը, որ առաջանում է այն բանից, երբ մարդը, Աստծու միայնակ դրած ամուր հիմքի վրա հաստատուն կանգնելու փոխարեն, իր սեփական ճանապարհն է ընտրում, կրկնվել է նորից ու նորից: Հրաժարվելը ընթանալ այն ուղիղ ճանապարհներով, որոնք Աստված է ցույց տվել, նրանց կհասցնի շփոթության և իմաստություն չի սովորեցնի ուրիշներին, որոնք ունեն նույն փորձությունն ու փորձը: Ե՞րբ պիտի մարդը սովորի, որ Աստված Աստված է, և ոչ թե մարդ, որպեսզի փոխվի»:

«Ոմանք, որ շեղվել են ուղիղ ճանապարհից, անընդհատ տենդի մեջ են եղել՝ իրենց վրա առնելու այնպիսի պատասխանատվություններ, որոնք Աստված նրանց վրա չի դրել: Աստված կոչ է անում յուրաքանչյուր ծառայողի և յուրաքանչյուր բժշկի պահպանել ճշմարտության պարզությունը: Աստծո Որդին, որ հայտնված է թե՛ Հին և թե՛ Նոր Կտակարաններում, այսօր մեր աշխարհի Փրկիչն է: Նրանից պետք է յուրաքանչյուր բժշկական միսիոներ ստանա իր պատրաստությունը: Եթե նա իրեն չբաժանի օդի իշխանության իշխանից, նա մոլորության մեջ կզգի այն հոգիներին, որոնք վստահություն ունեն իր հանդեպ: Թող բոլորը զգուշանան այն մարդկանցից, որոնք այնքան կրթված և բարձրացված են, որ նրանց ծրագրերը չեն կարող հասկացվել հասարակ ժողովրդի կողմից:»

«Մեղքի նենգությունները գերազանցում են անգամ անսահման ըմբռնումը: Ամեն աղետ, ամեն տառապանք և մահ վկայություն է ոչ միայն չարի գործության, այլև կենդանի Աստծու ճշմարտության: Ճշմարտությունը՝ կենդանի Աստծու այն խոսքը, որ մնում է հավիտյան և որն հնազանդության միջոցով կյանք է տալիս, ճանաչած լինելով հանդերձ՝ մարդու տկարությունը Սատանայի հնարամտությանը համապատասխանելու մեջ չափազանց զարմանալի է: Բոլոր նրանք, որ Աստծուց են ուսուցանված, Քրիստոսին ճանաչում են որպես Նրա Որդի: Բոլոր նրանք, որ չեն հավատում Աստծու իրենց հայտնի հոչակումներին, ցույց են տալիս մեղքի ժողովրդականությունը և չեն գործում կյանքի ու անմահության կողմում, որոնք լիակատար սրբագործմամբ են լույսի բերվում ճշմարտության միջոցով: Եթե նրանք բնավորության, խոսքերի և հոգու մեջ փոփոխություն չկատարեն, հոգիները պիտի կորչեն»:

«Վերականգնված Դրախտ տանող միջին ճանապարհի չկա: Այս վերջին օրերի համար մարդուն տրված պատգամը չպետք է խառնվի մարդկային հնարամտության հետ: Մենք չպետք է ապավինենք աշխարհիկ իրավաբանների քաղաքականությանը: Մենք պետք է լինենք աղոթքի խոնարհ մարդիկ և չգործենք նրանց նման, որոնք կուրացված են Սատանայի գործակալություններով:»

«Շատերն ունեն հավատ, բայց ոչ այն հավատը, որ գործում է սիրով և մաքրագործում է հոգին: Փրկարար հավատը պարզապես ճշմարտության հանդեպ մերկ հավատը չէ: «Դներն էլ են հավատում և դողում»: Աստծո Հոգու ներշնչանքը մարդկանց տալիս է այնպիսի հավատ, որը մղող գործություն է, ձևավորում է բնավորությունը և մարդկանց առաջնորդում է բարձր՝ զուտ ձևական արարքներից վեր: Խոսքերը, արարքները և ոգին պետք է վկայեն այն փաստի մասին, որ մենք Քրիստոսի հետևորդներն ենք:»

«Այն մեծագույն լույսն ու օրհնությունը, որ Աստված շնորհել է, այս վերջին օրերում հանցագործության և հավատալիքից զրկվածության դեմ ապահովություն չեն: Նրանցից նրանք, ում Աստված բարձրացրել է վստահության բարձր պաշտոնների, կարող են երկնքի լույսից շեղվել դեպի մարդկային իմաստություն: Այնժամ նրանց լույսը խավար կդառնա, Աստծուց իրենց վստահված կարողությունները՝ որոգայթ, և նրանց բնավորությունը՝ գայթակղություն Աստծո համար: Աստծուն չեն կարող ծաղրել: Նրանից հեռանալը ունեցել է և միշտ էլ կունենա իր անխուսափելի հետևանքները: Այնպիսի գործերի գործադրումը, որոնք տհաճ են Աստծուն, եթե դրանցից վճռականորեն չապաշխարեն և չհրաժարվեն, դրանց արդարացումը փնտրելու փոխարեն, չարագործին քայլ առ քայլ կտանի մոլորության մեջ, մինչև շատ մեղքեր գործվեն անպատիժ: Բոլոր նրանք, ովքեր ուզում են ունենալ այնպիսի բնավորություն, որը նրանց կդարձնի Աստծո հետ համագործակիցներ և նրանց արժանի կդարձնի ստանալու Աստծո գովեստը, պետք է իրենց գատեն Աստծո թշնամիներից և պահեն այն ճշմարտությունը, որ Քրիստոսը Հովհաննեսին տվեց՝ աշխարհին տալու համար»: Manuscript Releases, հատոր 18, 30–36: